

La corbata

Quan en Pau era petit com un cigró, tothom portava corbata. El seu pare, la seua mare i el seu germà gran portaven corbata, també en portaven tots els seus oncles, ties, padrines i padrins, cosins i cosines. En Pau va tenir la seua primera corbata el dia de la seua naixença : era bonica com una rosella. Després, en va rebre una o dues cada setmana... El ca de casa també tenia una corbata, prou forta per resistir a les mossegades, però no era tan elegant com la de la tortuga, que feia servir la seua de coixí, per descansar el cap fora de la closca.

Era un temps en què la gent pensava que no hi havia res més gentil que un minyó i una minyona fent-se un petó tot aguantant-se per la corbata. En Pau però, va ser la causa del canvi dràstic que van conèixer tots els mons ensems. Primer va semblar que res no mudava d'aparença però els déus egoistes se sentien gelosos de la benaurança humana. Àvids de posar un terme a aquesta enutjosa situació, van decidir que en Pau tenia el pòsit suficient d'entremaliadura per dur a terme una tal contesa. Van escollir-lo com a punta de llança d'un rabiüt, intrèpid i veloç pla d'anihilació. Tot va començar un dijous a l'horabaixa, mentre en Pau, refastinyós, dormisquejava plàcidament a davant d'una platada de llenties.

Va copsar que la corbata no era sinó el pellot que el dimoni havia ideat per fer creure als beneïts d'humans i hominoides que eren uns éssers beneïts. Començava la revolució copernicana que va malferir tothom, des dels bebès nounats fins als vellards baldats de reuma i de ciàtica. Quins lladrucs, quina histèria col·lectiva, quines escaramusses reiteradament enginyades, quins anhels de raucs, roncs i esgüells. Si escoltéssiu bé, belleu encara els oiríeu. En Pau, cabdill de l'escomesa, paladí pàl·lid sota el pleniluni, posseïa el do d'ubiqüitat. Pul·lulava, es disseminava, s'espargia, era a pertot a tothora. I arreu encenia fogueres de corbates que espetegaven fins a l'estratosfera. Un dia però va aparèixer un àngel, mosquejat i ronsejaire, i li va allargar l'excels ceptre de la pau. Sí, nosaltres hi érem i en serem testimonis fefaents, l'hi va donar. Allavontes, jaient sobre el seu jaç de trèvol ucraïnès follat per les seues esclaves esclaves, en Pau va xiuxiuejar: «Alabats siguin els déus que han esvaït aqueixa al·lucinació, deguda sens dubte a un excés de xicoia... o de haixix». I mai pus no va dir ni piu.